

Duhovna misel 14. februar

TVOJA BESEDA – LUČ NA MOJI POTI (Ps 119)

poslanica svetega očeta Frančiška za postni čas

»Usmiljenja hočem in ne žrtve« (Mt 9,13) **3. Dela usmiljenja**

Božje usmiljenje spreminja naša srca in nas usposablja, da ob tem, okušamo zvesto ljubezen, tudi mi postajamo usmiljeni. Božje usmiljenje vedno znova čudežno sije na naša življenja, nas navdihuje k ljubezni bližnjega in k posvečanju tistemu, čemur cerkveno izročilo pravi **dela usmiljenja in telesna dela usmiljenja**. Ta dela nas opominjajo, da se vera kaže v oprijemljivih vsakdanjih dejanjih, s katerimi pomagamo bližnjim v duhovnih in duhovnih stiskah, po čemer bomo tudi sojeni: v nasičevanju, obiskovanju, tolaženju in svetovanju. Zato sem izrazil upanje, da »krščansko ljudstvo ob tem jubileju premišljevalo o telesnih in duhovnih delih usmiljenja. Tako se bo prebudila naša vest, ki je pogosto dremala pred dramo revščine. Tako bomo vedno bolj vstopali v srce evangelija, ki so ubogi privilegiranci Božjega usmiljenja« Kajti v ubogih Kristusu »spet postaja vidno kot mučeno, ranjeno, bičano, shirano, preganjano, da bi ga mi prepoznali, se ga dotaknili in mu skrbno pomagali« To je nezaslišana skrivnost brez primere, v kateri se trpljenje nedolžnega razteza v zgodovino, to je zastonjska ljubezen gorečega grma, pred katero lahko skupaj z Mojzesom snamemo sandale, še zlasti ko so ubogi bratje ali sestre v Kristusu, ki trpijo zaradi vere.

V luči te ljubezni, ki je močna kakor smrt spoznamo, da so ubogi pravzaprav tisti, ki se ne želijo videti kot take. Imajo se za bogate, vendar so najbolj ubogi med ubogimi. Ubogi so, ker so sužnji greha, ki jih zav

